

Arrest

nr. 175 987 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 20 oktober 2000 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 12 februari 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Op 19 augustus 2003 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het beroep tot nietigverklaring dat op 30 januari 2003 wordt ingesteld tegen voormelde beslissing, wordt op 9 oktober 2003 door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 124.028.

1.2. Verzoekende partij dient op 10 maart 2003 en 21 juni 2004 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van voormalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet). Op 27 februari 2012 worden deze aanvragen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 14 augustus 2012 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B (bijlage 13). Deze beslissingen worden op 26 oktober 2012 ingetrokken door de verwerende partij. Op 6 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij deze aanvragen ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard.

1.3. Verzoekende partij wordt op 8 september 2003 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van vier maanden, met uitstel van drie jaar, een geldboete van 50 euro en een bijzondere verbeurdverklaring wegens diefstal.

1.4. Op 24 september 2003 wordt de verzoekende partij veroordeeld door het hof van beroep te Gent, op beroep tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 16 oktober 2002, tot een gevangenisstraf van vier maanden, met uitstel van 3 jaar en een geldboete van 495,79 euro omwille van diefstal.

1.5. Op 21 juni 2004 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 27 februari 2012 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt op 25 oktober 2012 ingetrokken door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Op 26 maart 2013 neemt hij een nieuwe beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.6. Op 6 januari 2006 wordt de verzoekende partij door het hof van beroep te Gent, op beroep tegen de beslissing van de correctionele rechtbank te Veurne van 11 maart 2005, veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar, zonder uitstel, en een geldboete van 50 euro wegens diefstal.

1.7. Op 25 september 2006 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 12 maanden, met uitstel van drie jaar en een geldboete van 110 euro wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid.

1.8. Op 20 december 2006 wordt de verzoekende partij door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van achttien maanden wegens diefstal.

1.9. Op 26 september 2007 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank te Kortrijk tot een werkstraf van 50 uren en een geldboete van 70 euro wegens diefstal.

1.10. Verzoekende partij dient op 23 augustus 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 november 2012 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onontvankelijk verklaard.

1.11. Verzoekende partij dient op 20 februari 2013 nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 18 juli 2014 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde). Het beroep tot nietigverklaring dat op 6 augustus 2014 werd ingediend tegens deze beslissing, wordt op 15 januari 2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 136 333.

1.12. Op 17 december 2013 wordt verzoekster veroordeeld door het hof van beroep te Gent, op beroep tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent van 31 juli 2013, tot een gevangenisstraf van 40 maanden en bijzondere verbeurdverklaring, wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, diefstal en heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf.

1.13. Op 9 januari 2014 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd naar Jerevan, Armenië.

1.14. Op 11 mei 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste beslissing, waarvan de verzoekende partij op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven van de eerste bestreden beslissing gaan als volgt:

“Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1): K., A. (...), geboren op (...)1965 , onderdaan van Armenië, Alias : A. A. (...) geboren op (...) 1965 onderdaan van Armenië wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P. (...) attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, heling, diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, feiten waarvoor ze op 17.12.2013 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 08.09.2003 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel 3 jaar ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 24.09.2003 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel 3 jaar; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 06.01.2006 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 20.12.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van 18 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 26.09.2007 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden;

Artikel 77 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981: betrokkene werd niet erkend als vluchteling.

*Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.*

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

Betrokkene heeft familie in België. Het wordt niet betwist dat zij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, heling, diefstal op heterdaad betrapt met geweld of

bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, feiten waarvoor ze op 17.12.2013 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 08.09.2003 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel 3 jaar ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 24.09.2003 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel 3 jaar; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 06.01.2006 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 20.12.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van 18 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 26.09.2007 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden ;

bovendien is er een risico op onderduiken, want betrokkene heeft geen vaste of gekende verblijfplaats / maakt gebruik van een valse identiteit of is gekend onder verschillende aliassen

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden
- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.
- Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren."

1.15. Op 11 mei 2016 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op dezelfde dag in kennis werd gesteld en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: : K. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...)1965

geboorteplaats: H. (...)

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS: : A. A. geboren op (...) onderdaan van Armenië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij)

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.05.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
 Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

□ De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.
 Betrokkene heeft een Familie in België. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.
 De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.
 Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan
 Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.
 Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.
 Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De CGVS oordeelde dat bezoeker niet kon worden erkend als vluchteling en zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar land geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.
 betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, heling, diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, feiten waarvoor ze op 17.12.2013 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 08.09.2003 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel 3 jaar ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 24.09.2003 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel 3 jaar; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 06.01.2006 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 20.12.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van 18 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 26.09.2007 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden ;
 Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen) zijn aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.
 Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar (land) geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.
 Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

1.16. Verzoekende partij wordt op 23 juni 2016 gerepatrieerd naar haar land van herkomst, Armenië.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

3.1. De Raad werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvS 14 november 1997, nr. 69.601; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.2. De vaststelling dringt zich op dat de eerste bestreden beslissing door de overdracht naar Armenië op 23 juni 2016 volledige uitvoering heeft gekregen zodat verzoekende partij geen voordeel meer kan halen uit het hiertegen ingestelde beroep, waardoor haar belang is verloren gegaan.

De raadsman van verzoekende partij verklaart zich ter terechtzitting akkoord met deze vaststelling.

In het licht van bovenvermelde elementen, besluit de Raad dat thans het vereiste actueel belang bij het beroep ontbreekt. Het beroep, in zoverre gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is bijgevolg onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies)

4.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod, haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voormeld art. laat toe in laatste alinea een inreisverbod op te leggen van meer dan 5 jaar zonder dat er blijkbaar een maximum is voorzien.

Dit houdt in dat ook een onbeperkt inreisverbod mogelijk is.

Waarom in casu het 8 jaar wordt opgelegd is geenszins duidelijk en wordt ook helemaal niet gemotiveerd.

Wanneer een inreisverbod van meer dan 5 jaar wordt opgelegd, dan is dit blijkbaar enkel mogelijk indien de derdelander een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het is duidelijk dat er een motivering moet vermeld worden waarom een termijn van 8 jaar is weerhouden.

Men kan toch moeilijk veronderstellen dat iemand die winkeldiefstallen pleegt om in leven te blijven een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Men kent trouwens de inhoud niet van de dossiers die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordelingen.

Zijn de voorwaarden om een reisverbod op te leggen conform de Wet misschien wel aanwezig, dan betekent dit nog niet dat zomaar 8 jaar kan worden opgelegd.

Wie een diefstal pleegt kan overeenkomstig art. 463 S.W. gestraft worden met een gevangenisstraf van één maand tot vijf jaar en met een geldboete van zesentwintig frank tot vijfhonderd frank.

Het evident dat niet iedere diefstal gestraft zal worden met een gevangenisstraf van 5 jaar maar dat de rechtbank zal moeten motiveren waarom in de ene zaak een straf van 5 jaar wordt opgelegd en in een andere zaak een gevangenisstraf van 1 maand.

Hetzelfde kan gezegd worden t.a.v. verweerder.

Hij dient in iedere zaak afzonderlijk te motiveren waarom er een inreisverbod van 8 jaar en geen mindere termijn wordt opgelegd.

Een dergelijke motivering komt niet voor in de bestreden beslissing.

Nu geen rekening wordt gehouden met de inhoud van elk dossier afzonderlijk is er eveneens sprake van willekeur.

De motivering is dan ook niet afdoende."

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan" of "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd".

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat de gemachtigde verplicht is om een inreisverbod op te leggen in de twee hoger vermelde situaties. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Er is derhalve sprake van een gebonden bevoegdheid.

In casu wordt een inreisverbod opgelegd, conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, hetgeen blijkt uit de eerste bestreden beslissing, die gepaard gaat met het bestreden inreisverbod. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Verzoekende partij betoogt dat het geenszins duidelijk is waarom haar in casu een inreisverbod voor de termijn van acht jaar wordt opgelegd. Zij stelt eveneens dat, zelfs indien de voorwaarden om een inreisverbod van acht jaar op te leggen vervuld zijn, dit nog niet betekent dat het inreisverbod voor de duur van acht jaar zomaar kan worden opgelegd. De gemachtigde dient immers in iedere zaak afzonderlijk te motiveren waarom er een inreisverbod van acht en geen mindere termijn wordt opgelegd. Een dergelijke motivering komt niet voor in de bestreden beslissing

De Raad merkt in de eerste plaats op dat, overeenkomstig §1, eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. In eerste instantie wordt de duur van een inreisverbod op maximaal drie jaar gesteld, maar uit het tweede lid van voormeld artikel volgt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de vreemdeling een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt.

Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is, zoals verzoekende partij terecht aanhaalt, een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn of langere termijn wordt gekozen. De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar kritiek dat de gemachtigde diende te motiveren waarom in casu *“geen mindere termijn”* werd opgelegd.

De Raad stelt vast dat met betrekking tot de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk wordt gespecificeerd dat een termijn van acht jaar wordt opgelegd omdat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Deze vaststellingen worden als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing: *“Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De CGVS oordeelde dat bezoeker niet kon worden erkend als vluchteling en zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar land geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, heling, diefstal op heterdaad betrap met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, feiten waarvoor ze op 17.12.2013 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 08.09.2003 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel 3 jaar ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 24.09.2003 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel 3 jaar; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 06.01.2006 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 20.12.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van 18 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 26.09.2007 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden ; Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen) zijn aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar (land) geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”*

Uit het bestreden inreisverbod blijkt derhalve dat de geldingsduur van het inreisverbod voor de termijn van acht jaar wel degelijk is voorzien van een specifieke motivering. De redenen voor het opleggen van deze termijn worden duidelijk in de bestreden beslissing weergegeven, zodat de verzoekende partij door een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kan achterhalen welke de motieven zijn die aan de basis liggen van het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar. Verzoekende partij gaat

met haar kritiek dat in het bestreden inreisverbod geen motivering kan worden teruggevonden waarom haar “zomaar” een inreisverbod voor de termijn van acht jaar werd opgelegd, volledig voorbij aan deze uitdrukkelijke motivering. Dit betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden. Verzoekende partij beschikt over de nodige informatie om zich tegen het bestreden inreisverbod met alle middelen van recht te verdedigen, hetgeen overigens wordt bevestigd doordat verzoekende partij in haar verdere betoog inhoudelijke kritiek uit.

Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

4.3. Waar verzoekende partij inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing, dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt bekeken in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van voormeld artikel.

4.4. Verzoekende partij haalt aan dat men moeilijk kan veronderstellen dat iemand die winkeldiefstallen pleegt, een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De gemachtigde is bovendien niet op de hoogte van de dossiers die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordelingen.

Voor zover dit betoog kadert in haar algemene kritiek dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom haar in casu een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van acht jaar, kan worden verwezen naar de uiteenzetting onder punt 4.2.

De Raad leidt uit het betoog van verzoekende partij af dat zij meent dat de gemachtigde ten onrechte heeft vastgesteld dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, in welk geval het hem, conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet is toegestaan om een inreisverbod op te leggen voor meer dan vijf jaar. Immers, zij heeft zich slechts schuldig gemaakt aan “*winkeldiefstallen*”, om “*in leven te blijven*” en bovendien is de gemachtigde niet op de hoogte van de inhoud van de dossiers die hebben geleid tot deze strafrechtelijke veroordelingen.

De Raad wijst er nogmaals op dat de gemachtigde dienaangaande het volgende heeft gemotiveerd in het inreisverbod: “*betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, heling, diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, feiten waarvoor ze op 17.12.2013 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 08.09.2003 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel 3 jaar ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 24.09.2003 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel 3 jaar; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 06.01.2006 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 20.12.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van 18 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 26.09.2007 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden ;*”

Verzoekende partij tracht de gepleegde feiten te minimaliseren. De Raad benadrukt evenwel dat verzoekende partij tussen 2003 en 2013 minstens zes keer werd veroordeeld door de correctionele rechtbank dan wel het hof van de beroep (te Gent) voor het plegen van diefstallen, waarbij verzoekende partij enkele keren een effectieve gevangenisstraf werd opgelegd. Het door de gemachtigde geschetste strafrechtelijk verleden van de verzoekende partij vindt steun in het administratief dossier. Zo is het merendeel van de vonnissen en arresten waarvan sprake terug te vinden in het administratief dossier, en bevat het administratief dossier tevens verschillende overzichten van het “*gerechtelijk verleden*” van de verzoekende partij. Aldus blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing dat verzoekende partij zich over een periode van minstens tien jaar keer op keer schuldig heeft gemaakt aan diefstal. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich niet enkel schuldig maakte aan diefstal maar dat zij door het hof van beroep te Gent ook schuldig werd bevonden aan geweld of bedreiging.

De verwijzing naar deze veroordelingen laat toe vast te stellen dat verzoekende partij, naast een gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit, ook weinig respect betoont ten aanzien van het eigendomsrecht, een van de hoekstenen van de Belgische openbare orde. De reden waarom zij deze diefstallen zou hebben gepleegd, met name “*om in leven te blijven*” doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekende partij over een zeer lange periode op frequente wijze de openbare orde heeft verstoord, zodat de Raad het niet kennelijk onredelijk acht dat de gemachtigde haar beschouwt als een ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Waar verzoekende partij aanvoert dat de gemachtigde rekening diende te houden “*met de inhoud van elk dossier afzonderlijk*”, en zij bekritiseert dat de gemachtigde niet op de hoogte is van de inhoud van de dossiers die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke beoordelingen, merkt de Raad nogmaals op dat uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden en die in de bestreden beslissing worden samengevat, blijkt dat de verzoekende partij verschillende keren werd veroordeeld door de correctionele rechtbank dan wel het hof van beroep (te Gent) voor het plegen van diefstallen, al dan niet met geweld. De door haar gepleegde feiten en de veroordelingen die daarvan het gevolg zijn, worden op zich ook niet betwist in het verzoekschrift.

Verzoekende geeft overigens niet aan met welke gegevens, die betrekking hebben op de inhoud van elk dossier afzonderlijk, precies rekening moest worden gehouden noch zet zij uiteen welke invloed deze niet-nadere toegelichte gegevens zouden kunnen hebben op de bestreden beslissing. Gelet op dit summier betoog en de herhaaldelijke strafrechtelijke veroordelingen, die op zich niet worden betwist, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat het in casu specifieke omstandigheden betreffen waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het bepalen van de termijn van het opgelegde inreisverbod. De verzoekende partij toont middels deze kritiek dan ook niet aan dat de gemachtigde in casu geen rekening heeft gehouden met alle specifieke omstandigheden die in haar geval relevant zijn bij de beoordeling omtrent het bepalen van de duur van het inreisverbod, zoals vereist door artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voor de volledigheid wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing, in het kader van de motivering betreffende de duur van het opgelegde inreisverbod, eveneens wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om illegaal op het grondgebied te verblijven. Deze vaststelling wordt niet betwist in het verzoekschrift. Dit vindt overigens steun in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds haar aankomst in België in 2000 nooit over een niet-precair verblijfsrecht heeft beschikt, herhaaldelijk werd bevolen om het grondgebied te verlaten en zelfs reeds twee keer gedwongen werd gerepatriëerd.

4.5. Uit de motieven inzake de duur van het inreisverbod blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en dat daaromtrent een afweging heeft plaats gevonden. Op deze gronden beslist de gemachtigde om een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van acht jaar.

Gezien wat hierboven wordt besproken, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat het opleggen van de termijn van acht jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de desbetreffende motivering onjuist of kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat het volgens artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet mogelijk is om een inreisverbod op te leggen van meer dan vijf jaar, “*zonder dat er*

blijkbaar een maximum is voorzien", hetgeen inhoudt dat ook een onbeperkt inreisverbod mogelijk is, kan de Raad niet meer doen dan hiervan akte te nemen. Het komt hem immers niet toe een uitspraak te doen over wetskritiek, voor zover verzoekende partij hierop doelt.

4.6. In een derde middel, dat, zoals blijkt uit punt 3, enkel op ontvankelijke wijze wordt aangehaald tegen het bestreden inreisverbod, haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Het derde middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"Eénieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven; zijn huis en zijn briefwisseling".

Dat de bestreden beslissing dan ook een manifeste inbreuk uitmaakt op dit recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven primeert op de belangen die de overheid zou kunnen hebben bij een weigering.

Dat uiteraard ook humanitaire overwegingen in de gegeven omstandigheden zich verzetten tegen deze beslissing.

Dat de getroffen beslissing dan ook in strijd is met voormeld artikel 8, 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en derhalve geen verdere uitwerking kan krijgen.

Dat het inderdaad evident is dat niet gesold kan worden met verzoekster die het recht heeft om bij haar vriend, van Belgische nationaliteit, te verblijven en hem bij te staan.

Dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven voortspuitend uit art. 8 EVRM geschonden is door de verwijdering van verzoekster en de hieraan voorafgaande opsluiting.

Dit geldt des te meer nu verzoekster reeds meer dan 16 jaar in het land verblijft."

4.7. Verzoekende partij haalt aan dat de bestreden beslissing een manifeste inbreuk maakt op haar recht op eerbiediging van het gezinsleven dat zij leidt met haar Belgische vriend. Dit geldt des te meer nu zij al zestien jaar in het land verblijft.

4.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van

de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Zoals gesteld wordt in het verzoekschrift aangegeven dat bestreden beslissing “*een manifeste inbreuk*” betekent op het recht op eerbiediging van het gezinsleven dat verzoekende partij leidt met haar Belgische vriend, te meer nu zij al zestien jaar in België verblijft.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat een belangenafweging heeft plaatsgevonden in het licht van het “*gezins- en privéleven*” dat verzoekende partij in België leidt en dat dit wordt afgewogen tegen elementen van openbare orde en immigratiecontrole:

“Betrokkene heeft een Familie in België. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De CGVS oordeelde dat bezoeker niet kon worden erkend als vluchteling en zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar land geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, heling, diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, feiten waarvoor ze op 17.12.2013 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 08.09.2003 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel 3 jaar ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 24.09.2003 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel 3 jaar; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 06.01.2006 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 20.12.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van 18 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor ze op 26.09.2007 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden ;

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen) zijn aan betrokkene betekend.

Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar (land) geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel"

Uit het bestreden inreisverbod blijkt derhalve dat niet wordt betwist dat de bestreden beslissing inderdaad een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van verzoekende partij.

De gemachtigde zet echter uitgebreid zijn standpunt uiteen dat in dit geval de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen, hetgeen niet kennelijk onredelijk is. Krachtens artikel 8 EVRM vermag de gemachtigde tussen te komen in het privé- en gezinsleven van verzoekende partij om de openbare orde te beschermen.

De gemachtigde stelt vast dat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven – hetgeen niet wordt betwist in het verzoekschrift – en dat zij niet heeft getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Wat betreft deze laatste vaststelling, kan worden verwezen naar de bovenstaande conclusie dat niet is aangetoond dat deze vaststellingen onjuist of kennelijk onredelijk is of in strijd is met artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde besluit vervolgens dat gelet op deze elementen in het licht van het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, hij een inreisverbod voor de duur van acht jaar als proportioneel beschouwt.

Aldus blijkt dat de gemachtigde het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven van verzoekende partij heeft afgewogen tegen zwaarwichtige elementen van openbare orde en immigratiecontrole.

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift louter naar het verblijf van zestien jaar in België, het gezinsleven dat zij leidt met haar Belgische vriend en zij haalt aan dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar recht op eerbiediging van dit gezinsleven.

Hiermee toont zij echter op geen enkele wijze aan dat de door de gemachtigde gemaakte belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM en de specifieke omstandigheden van haar geval onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Bovendien moet worden opgemerkt dat een scheiding tussen verzoekende partij en haar Belgische vriend reeds heeft plaats gehad als gevolg van de verwijderingsmaatregel die op dezelfde dag werd getroffen als het bestreden inreisverbod. Deze verwijderingsmaatregel heeft ondertussen volledige uitvoering gekregen en werd nooit aangevochten. In dezelfde lijn, in zoverre zij de verwijdering en opsluiting aanklaagt, merkt de Raad op dat verzoekende partij nooit een beroep heeft ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing. Zij heeft de verschillende rechtsmiddelen die haar ter beschikking stonden niet aangewend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Voor de volledigheid wijst de Raad op de mogelijkheid tot het indienen van een aanvraag om opheffing of opschorting van het inreisverbod juncto een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES